

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.139 van 26 juni 2013
in de zaak A. 208.425/XIV-34.864**

In zake : Eftikhar SIDIQI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Meral Kalin
kantoor houdend te 1140 Brussel
Leuvensesteenweg 775
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 5 februari 2013 waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, Advocaat Martine Kiwakana die, loco Advocaat Meral Kalin verschijnt voor de verzoeker en Attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is van Afghaanse afkomst en dient op 19 april 2012 een asielaanvraag in. De verzoeker verklaart geboren te zijn op 31 oktober 1997. De verzoeker wordt op 23 januari 2013 onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Er is twijfel in verband met de ingeroepen minderjarigheid. De dienst Voogdij wordt gevraagd een leeftijdsonderzoek uit te voeren.

Op 25 januari 2013 ondergaat de verzoeker een medisch onderzoek in het kader van de leeftijdsbepaling, uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KUL). Uit het onderzoek concludeert de behandelende arts dat de verzoeker op 25 januari 2013 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij “21,3 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger”.

Op 5 februari 2013 besluit de dienst Voogdij dat verzoekers plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de beslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

In huidige procedure legt de verzoeker een taskara, een schoolattest en een geboorteakte neer.

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

4.1. De verzoeker voert als enig middel aan:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Minister dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

2.5.1.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing geen exacte informatie meedeelt over welke medische onderzoeken nu werden uitgevoerd om de leeftijd van verzoeker vast te stellen.

De bestreden beslissing stelt dat "Overwegende dat de Dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 25 januari 2013 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar.";

Vervolgens wordt gesteld dat “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Eftikhar SIDIQI op datum van 25 januari 2013 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is»

De resultaten van het onderzoek werd niet in detail betekend aan verzoeker, samen met de bestreden beslissing. Het is hem bijgevolg niet mogelijk deze resultaten te verifiëren.

Dat er bijgevolg zeker een gebrekkige motivering is van de bestreden beslissing minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken.

2.5.2.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kan worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeïing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet) leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeïing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen die zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische en emotionele maturiteit van een persoon.

De Fod Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt.

Bijkomen(d) zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse

minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf er zoveel bezwaar en kritiek op is.

2.5.3.

Bovendien voegt verzoeker aan huidig verzoekschrift een kopij van zijn taskara, schoolattest en geboorteakte 'Certificate of Live Birth' toe waaruit zijn werkelijke leeftijd andermaal blijkt en deze stemt overeen met zijn verklaringen. Van deze stukken heeft hij tevens de originelen in zijn bezit en kan hij die indien nodig voorleggen.

2.5.4.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.”.

Beoordeling

4.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat onder meer bepaalt dat “de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed”, kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die werd genomen in toepassing van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de Programmawet van 24 december 2002.

Het enig middel is, wat dit onderdeel betreft, onontvankelijk.

4.2.2. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing besluit de dienst Voogdij dat de plaatsing van de verzoeker onder haar hoede vervalst, nu uit een medisch onderzoek blijkt dat hij op 25 januari 2013 “een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.” Aldus is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht noch het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert - dat hem verdere informatie over de resultaten of de aard van de uitgevoerde onderzoeken zou

worden betekend. Evenmin is vereist dat de medische rapporten bij de beslissing worden gevoegd.

Voor zover de verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing zou moeten motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard, rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing afdoende formeel gemotiveerd is door het overnemen van de conclusie van het medisch onderzoek.

Subsidiair wordt opgemerkt dat de verzoeker geenszins met concrete argumenten aantoont dat het medisch onderzoek op ondeskundige en onbetrouwbare wijze is gebeurd. Overigens dient de vraag gesteld in hoeverre verzoekers kritiek op het medisch onderzoek onderbouwd is nu hij in het eerste onderdeel van het middel beweert geen kennis te hebben van de uitgevoerde onderzoeken.

De kopieën van de documenten brengt de verzoeker voor het eerst aan tijdens de procedure van de Raad van State en kunnen niet worden in aanmerking genomen.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juni 2013,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen